

عنوان مقاله:

بررسی رمز «خودی» در اندیشه های علامه اقبال لاهوری

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات زبان و ادبیات غنایی، دوره 10، شماره 34 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسنده:

آرزو برومند - گروه زبان و ادبیات فارسی، واحد سنج، دانشگاه آزاد اسلامی، سنج، ایران

خلاصه مقاله:

علامه محمد اقبال لاهوری (۱۲۵۶-۱۳۱۷ه.ق)، فیلسوف، مصلح، سیاستمدار، شاعر، حقوق‌دان و متفکر مسلمان پاکستانی بود که در بسیاری از میدان‌های معرفتی، نه تنها در سرزمین‌های اسلامی که در تمام جهان مشهور است. به دلیل نگاه نوینی که به دین داشت، تمام نوگرایان و روشنفکران دینی، به گونه‌ای وامدار او هستند، شهرت و آوازه او قبل از آنکه در میان دولت‌های مسلمان منتشر شود، به فراسوی مرزهای اسلامی و کشورهای غربی رسیده بود. اقبال لاهوری، تمام تلاش خود را در راه رسالتش که همانا بیداری مسلمانان بود، صرف می‌کرد. به همین منظور بیشتر اشعار خود را برای بیداری مسلمانان سرود. اولین منظومه دیوان او «اسرار خودی» است که بر این اساس دیگر اندیشه‌هایش را بنا می‌کند و می‌توان گفت او از آن پس هیچ‌گاه از «خودی» دور نشد و هر جا به اصلاح پرداخت بر همین اساس عمل کرد. دیدگاه او نسبت به غرب که تا حدودی احساسی می‌نمود، مغرب زمین را پیش مسلمانان هیولایی ترسیم کرد که می‌بایست برای رسیدن به خودی از فرهنگ مغرب زمین اجتناب کرد. مساله اصلی ما در این پژوهش این است که مراد اقبال از «خودی» چیست؟ و چه هدفی را دنبال می‌کند؟ نگارنده در این مقاله با روش تحلیلی-توصیفی و با استفاده از منابع کتابخانه‌ای قصد دارد به بازشناسی نماد «خودی» در اندیشه اقبال بپردازد. نتیجه‌ای که از این پژوهش حاصل می‌شود، این است که «خودی» در فلسفه اقبال، بازگشت به خویشتن و رهایی از فراموشی خود است.

کلمات کلیدی:

اقبال لاهوری، خودی، رمز

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1248130>

